

Β΄ ΚΥΚΛΟΣ

ΔΕΥΤΕΡΑ ΣΤΟ ΣΤΕΡ

18/1/2010 **Μια μέρα του καλοκαιριού** *Χιροκάζου Κόρε Εντα*

25/1/2010 **Κυριακάτικο κάλεσμα** *Αντριάν Σιτάρου*

1/2/2010 **Fish Tank** *Αντρέα Άρνολντ*

8/2/2010 **Welcome** *Φιλίπ Λιορέ*

15/2/2010 **Η γη των κοκκινων ανθρώπων** *Μάρκο Μπεκίς*

22/2/2010 **Γλυκειά Έξαψη** *Αντρέι Βάιντα*

1/3/2010 **Ο χρόνος που απομένει** *Ελάι Σουλεϊμάν*

8/3/2010 **Καμπέι, η μητέρα μας** *Γιότζι Γιαμάντα*

15/3/2010 **Αγριόχορτα** *Αλέν Ρενέ*

22/3/2010 **Σκότωσα τη μητέρα μου** *Χαβιέ Ντόλαν*

12/4/2010 **Η μάχη του Αλγερίου** *Τζίλο Ποντεκόρβο*

19/4/2010 **Ο μεγάλος ύπνος** *Χάουαρντ Χοκς*

ΜΙΑ ΜΕΡΑ ΤΟΥ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΟΥ - ARUITEMO ARUITEMO

Σκηνοθεσία-Σενάριο : Χιροκάζου Κόρε-Έντα

Ηθοποιοί: Χιρόσι Άμπε, Γιούι Νατσουκάβα,
Γιου, Καζούγια Τακαχάσι,
Γιοσίο Χαράντα, Κίριν Κίκι

Χώρα: Ιαπωνία (Έγχρωμη)

Διάρκεια: 114'

- Βραβείο Nikkan Sports Β' Γυναι-
κείου Ρόλου στην Γιούι Νατσουκάβα
το 2008

Πρώτη προβολή: Ώρα 8.15 μ.μ.

Δεύτερη προβολή: Ώρα 10.30 μ.μ.

- Διακρίσεις:**
- Βραβείο Asian Film Σκηνοθεσίας στο Χιροκάζου Κόρε-Έντα το 2009
 - 2 Βραβεία Blue Ribbon το 2009
 - * Σκηνοθεσίας στον Χιροκάζου Κόρε-Έντα
 - * Β' Γυναικείου Ρόλου στην Κίριν Κίκι
 - Βραβείο Hochi Film Β' Γυναικείου Ρόλου στην Κίριν Κίκι το 2008
 - Βραβείο Kinema Junpo Β' Γυναικείου Ρόλου στην Κίριν Κίκι το 2009
 - Βραβείο Mainichi Film Concours Α' Ανδρικού Ρόλου στον Χιρόσι Άμπε το 2009
 - 2 Βραβεία στο Φεστιβάλ Mar del Plata
 - * Βραβείο Κριτών στον Χιροκάζου Κόρε-Έντα το 2008
 - * Βραβείο Καλύτερης ταινίας στον Χιροκάζου Κόρε-Έντα το 2008

Ολόκληρη η οικογένεια Γιοκογιάμα συναντιέται κάθε χρόνο την ίδια ημερομηνία για να τιμήσει τη μνήμη του πρόωρα χαμένου νεαρού μέλους της. Η πένθιμη επέτειος μπορεί να πολεμά τη λήθη, αλλά ταυτόχρονα εμφανίζει ξεκάθαρα τις πολύπλοκες σχέσεις που υπάρχουν ανάμεσα στα μέλη μιας δυσλειτουργικής οικογένειας.

Με μια στρωτή και απρόσκοπτη κινηματογραφική ματιά, ο γνωστός Ιάπωνας δημιουργός φανερώνει τις εκκωφαντικές εντάσεις, την απώλεια και τη νοσταλγία που κρύβονται επιμελημένα πίσω από ένα δυσβάσταχτο πένθος. Ένα περίτεχνο, βαθιά συναισθηματικό δράμα που υπογραμμίζει τη δαιδαλώδη πολυπλοκότητα των οικογενειακών δυσλειτουργιών και των αλύτρωτων ενοχών.

Ένα οικογενειακό δράμα με επίκεντρο ενήλικες που επισκέπτονται τους ηλικιωμένους γονείς τους. Οι γονείς ζουν στο ίδιο σπίτι για δεκαετίες. Ο γιος και η κόρη τους έρχονται για μια τυπική οικογενειακή επίσκεψη, φέρνοντας μαζί και τα μέλη των δικών τους οικογενειών. Έχουν συγκεντρωθεί εις μνήμην του τραγικού θανάτου του μεγαλύτερου γιου, που πνίγηκε 15 χρόνια πριν. Όλοι τους έχουν αλλάξει με το πέρασμα των χρόνων, αλλά τους ενώνει η αγάπη και κάποια μικρά μυστικά.

Συγκινητικό, δοσμένο με ευαισθησία και λεπτότητα δράμα, γύρω από τις δυσαρέσκειες και τις απογοητεύσεις που βγαίνουν στην επιφάνεια σε μια οικογενειακή σύναξη. Ένα μικρό αριστούργημα.

Συγκινητική, μελαγχολική, πέρα για πέρα ανθρώπινη είναι η «Μια μέρα καλοκαιριού» του 47χρονου Ιάπωνα σκηνοθέτη Χιροκάζου Κορεέντα, που μας είχε παλιότερα εντυπωσιάσει στις Κάνες με την ταινία του «Κανείς δεν γνωρίζει» (2004). Η ιστορία, γραμμένη από τον ίδιο τον σκηνοθέτη και εμπνευσμένη από τον θάνατο των γονιών του, στρέφεται γύρω από μια καλοκαιρινή μέρα στη ζωή τριών γενιών της δυσλειτουργικής, απ' ό,τι ανακαλύπτουμε σταδιακά, οικογένειας Γιοκογιάμα. Μέρα σύναξης των μελών της που γίνεται με αφορμή την 15η επέτειο από τον τραγικό θάνατο ενός από τους γιους του πατριάρχη της οικογένειας, συνταξιούχου γιατρού Κιοχέι (Γιοσίο Χαράντα). Σύναξη στην οποία, από την πρώτη κιόλας στιγμή, εμφανίζεται η τεταμένη σχέση ανάμεσα στον πικραμένο Κιοχέι και τον μόνο εν ζωή γιο του, Ριότα (Χιρόσι Αμπε). Γύρω τους κινούνται τα υπόλοιπα πρόσωπα της οικογένειας: η γυναίκα του Ριότα, πρώην ζωντοχήρα και το 10χρονο αγόρι της, η μητέρα Τοσίκο (Κίριν Κίκι), το ίδιο με τον άντρα της, όταν χρειάζεται, σκληρή, πίσω από μια ευγενική, ήρεμη επιφάνεια και η μοναδική κόρη της οικογένειας, Τσινάμι (Γιου), που ζει με τον άντρα και τα δύο παιδιά της, στο σπίτι των γονιών της.

Τα θέματα του Κορεέντα αλλά και ο τρόπος αντιμετώπισής τους φέρνουν στον νου τις ταινίες των συμπατριωτών του, Μίκιο Ναρούζε και Γιασουτζίρο Οζου (ιδιαίτερα το «Ταξίδι στο Τόκιο»).

Κι εδώ έχουμε στο επίκεντρο την οικογένεια και τις σχέσεις ανάμεσα στα μέλη της. Μόνο που, στη δική του ταινία, ο Κορεέντα είναι πιο ειρωνικός και, μέχρι σ' ένα βαθμό, ανατρεπτικός. Η αφήγησή του συνδυάζει την κωμωδία με το δράμα, ένα δράμα, όμως, θα έλεγα σιωπηλό, βουβό, κρυμμένο κάτω από βλέμματα, εκφράσεις, υπεκφυγές. Δράμα που κρύβεται πίσω από σκηνές προετοιμασίας του μαγειρέματος της τεμπούρα (στα πρώτα κιόλας πλάνα της ταινίας), της σύναξης στο τραπέζι, στην μπανιέρα, ακόμη και στα σπασμένα πλακάκια (ένδειξη αδιαφορίας κι εγκατάλειψης). Με την κάμερά του να σταματά σε μικρολεπτομέρειες, σε αντικείμενα, σε διαδρόμους, που δίνουν ένα άλλο, πιο οικείο τόνο στην αφήγησή του. Ενώ ο Κορεέντα δεν παραλείπει να τονίσει και την κάποια ζεστασιά καθώς και τις ενδιάμεσες εκείνες μικρές χαρές (τα τρία παιδιά που βγαίνουν στον δρόμο, η μητέρα που παίζει ένα τραγουδι-ανάμνηση των παλιών όμορφων χρόνων του έρωτά της, μια επίσκεψη στο νεκροταφείο) που δίνουν στην ταινία τον ελεγειακό, ποιητικό, ταυτόχρονα συγκινητικό της, ανθρώπινο τόνο.

ΝΙΝΟΣ ΦΕΝΕΚ ΜΙΚΕΛΙΔΗΣ
ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ

Ο πλήρης ορισμός της τέλει και καθόλου μετα-μοντέρνας απομίμησης της οπτικής του Γιασοζίρου Όζου (1903-1963), θεμελιωτή του ιαπωνικού κινηματογράφου του 20ού αιώνα. Τι σημαίνει αυτό;

Κάτι περίεργο, ίσως και ανεξήγητο για το ελληνικό κοινό. Δηλαδή ιστορίες χωρίς action, χωρίς «ορατή», εκρηκτική εξέλιξη και χωρίς μοντέρνες τεχνικές. Η μηχανή να σκοπεύει από την ίδια απόσταση (συνήθως) από τη μέση και πάνω, ο φακός περίπου ο ίδιος, ελάχιστες μετακινήσεις. Δηλαδή οι κατάλληλες, σκηνοθετικές, προϋποθέσεις για την περιγραφή μιας οικογενειακής τελετής.

Αυτό και το «θέμα» της ταινίας. Όπου άνεργος υιός, μαζί με τη γυναίκα και τα παιδιά του, επισκέπτονται την πατρική οικία. Όλοι γύρω από ένα τραπέζι και όλα να διαδραματίζονται με τσάι, σουσί και σάκε. Υπόγεια δραματουργία, υπόγειες μικρές εκρήξεις, υπόγεια ουσία. Περίπου δαντέλα!

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΔΑΝΙΚΑΣ
ΤΑ ΝΕΑ

Ο Ριότο και η Τσινάμι, δύο ενήλικα αδέρφια, επισκέπτονται μαζί με τις οικογένειές τους τους ηλικιωμένους γονείς τους στο γενέθλιο σπίτι τους στα προάστια, για την επέτειο των 15 χρόνων από τον θάνατο του μεγάλου αδελφού, ο οποίος πνίγηκε στην προσπάθειά του να σώσει ένα αγοράκι. Στην επιφάνεια όλα μοιάζουν ήρεμα και καλά. Στο βάθος, όμως, τα συναισθήματα δονούνται,

καθώς ο γερο-πατριάρχης, πρώην γιατρός, αποφεύγει διαρκώς να αντικρίσει τους επισκέπτες, ενώ δεν μπορεί να κρύψει την πίκρα του για τον 40άρη Ριότο, άνεργο συντηρητή έργων τέχνης και μόλις πρόσφατα παντρεμένο με μια χήρα με παιδί...

Η επιφάνεια και το βάθος είναι οι λέξεις-κλειδιά στο στήσιμο τούτης της εξαιρετικής ταινίας που ο Ιάπωνας σκηνοθέτης Χιροκάζου Κορεέντα («Κανείς δεν ξέρει») βάσισε σε δικό του βιβλίο, εμπνευσμένο με τη σειρά του από τον θάνατο των δικών του γονέων πριν από λίγα χρόνια.

ΡΟΜΠΥ ΕΚΣΙΕΛ
ΕΘΝΟΣ

Μιλώντας για το «Μια μέρα του καλοκαιριού», ο Χιροκάζου Κορεέντα, σκηνοθέτης κατά πολύ νεότερος του Γιόζι Γιαμάντα, δήλωσε ότι η γέννηση της ταινίας οφείλεται στις τύψεις που τον βασάνιζαν από την αδιαφορία που είχε δείξει απέναντι στους γονείς του όταν βρίσκονταν στα τελευταία τους. Το φιλμ- που υποκλίνεται ευγενικά στο αριστούργημα του Γιασουχίρο Οζου «Τόκιο σόρι» (1953)- παρακολουθεί μια οικογένεια Ιαπώνων που «ανασυντίθεται» για μία ημέρα εις μνήμην ενός μέλους της. Ο πρωτότοκος γιος του ηλικιωμένου ζεύγους πνίγηκε πριν από 15 χρόνια και τώρα ο μικρός γιος και η κόρη του ζευγαριού μαζί με τα δικά τους παιδιά και άλλους συγγενείς ανταμώνουν εκεί, απλώς και μόνο να βρεθούν για λίγο μαζί. Ο Κορεέντα ενδιαφέρεται για τις μικρές καθημερινές στιγμές: το μαγείρεμα, η κουβέντα για τα απλά πράγματα, το παιχνίδι των παιδιών, ο περίπατος του παππού-στιγμιότυπα τα οποία χωρίς να το επιδιώκουν αναδίδουν αισιοδοξία, θυμίζοντάς μας ότι οι πραγματικές απολαύσεις της ζωής βρίσκονται

ανά πάσα στιγμή δίπλα μας.

Ι.ΖΟΥΜΠΟΥΛΑΚΗΣ
ΤΟ ΒΗΜΑ

ΧΙΡΟΚΑΖΟΥ ΚΟΡΕ-ΕΝΤΑ

Γεννήθηκε στο Τόκιο το 1962. Αφού αποφοίτησε από το τμήμα Λογοτεχνίας του πανεπιστημίου Γουασέντα, δούλεψε στην TV Man Union, μια εταιρεία παραγωγής τηλεοπτικών προγραμμάτων. Εκεί σκηνοθέτησε αρκετά ντοκιμαντέρ που απέσπασαν διάφορα βραβεία. Η πρώτη του ταινία στον κινηματογράφο, «Maborosi», κέρδισε το Ozella D' oro στο φεστιβάλ της Βενετίας το 1995. Η επόμενη, με τίτλο «After Life», διανεμήθηκε σε περισσότερες από 30 χώρες και έγινε απροσδόκητα μεγάλη επιτυχία παγκοσμίως ως ανεξάρτητη ιαπωνική παραγωγή. Η τρίτη ταινία του, «Distance», προβλήθηκε στο διαγωνιστικό πρόγραμμα του φεστιβάλ των Κανών το 2001. Το «Nobody Knows» του 2004 απέσπασε βραβείο Καλύτερου Ηθοποιού στο φεστιβάλ των Κανών. Το 2006 ο Κορεέντα έγραψε και σκηνοθέτησε την «Hana», την πρώτη του ταινία εποχής, με θέμα τον κόσμο των ξιφομάχων.

ΦΙΛΜΟΓΡΑΦΙΑ

Kûki ningyô (2009), Daijôbu de aruyô ni: Cocco owaranai tabi (2008), Aruitemo aruitemo (2008), Hana yori mo naho (2006), Dare mo shiranai (2004), Distance (2001), Wandâfuru raifu (1998), Without Memory (1996), Maboroshi no hikari (1995), Kare no inai hachigatsu ga (1994), Mou hitotsu no kyôuiku - Ina shogakkou haru gumi no kiroku (1991), Shikashi - Fukushi kirisute no jidainni (1991), «Nonfix» (1989)

